Kauno Arkikatedros Bazilikos
Vikarų Kolegijos leidinys 6 Nr.

KRISTAUS BAŽNYČIA

Turinys:

1. Kas tai yra Bažnyčia.
2. Bažnyčios Įkurėjas.
3. Bažnyčios reikalingumas.
4. Bažnyčios pažymiai.
5. Ar visi Bažnyčios nariai lygūs.
6. Bažnyčios narių santykiai savo tarpe.

KAUNAS ∴ ∴ ∴ ∴ 1927 m.

Kauno Arkikatedros Bazilikos Vikarų Kolegijos
leidinys 6 Nr.

KRISTAUS BAŽNYČIA

KAUNAS ∴ ∴ ∴ ∴ ∴ ∴ 1927 m.

Nr. 1932.

Imprimatur.

Kaunas, die 23 iunii 1927.

C. Šaulys,
Vicar-Generalis.

J. KUZNICKIO ir L. BEILESO SPAUSTUVĖ
Kaunas, Laisvės Alėja 34. Tel. 13-75.

Kas tai yra Bažnyčia.

Pavadinimas kokio nors dalyko paprastai maž daug parodo, kas tai jis yra. Bet kas yra tai, ką mes vadiname Bažnyčia, šis žodis nieko mums nesako. Todel mes turime aptarti dalyką kitais žodžiais, ar bent išaiškinti pavadinimą graikų kalba.

Ką mes vadiname Bažnyčia, graikai savo kalba nuo senovės pavadino *Ekklesia* nuo žodžio *ekkléo* = pašaukiu, pavadinu. Ekklesia reiškia pašauktas kur nors žmonių susirinkimas, ypač visuotinas liaudies susispietimas; nuo to perėjo vardas ir ant susirinkimo vietos: tuo pačiu žodžiu vadindavo susirinkimą ir vietą, kur jis įvykdavo.

Romiečių daugumai suprantama buvo graikų kalba, todel jie nesirūpino atrasti atitinkamo žodžio savo kalboje krikščionių draugijai pavadinti, ir priėmė vardą iš graikų kal-

bos: tas pats vardas graikų pagimdytas, romiečių pasavintas.

Mūsų kalboje *Bažnyčia* reiškia tai pat, ką graikų ir lotynų kalbose Ekklesia, būtent, Kristaus vardu sušauktas be lyties, amžiaus, tautos ir kalbos skirtumo žmonių susirinkimas arba draugija. Kaip graikai ir romiečiai susirinkimo vietą vadina irgi Ekklesia, taip ir mes Bažnyčia vadiname ne tik krikščionių draugiją, bet ir vietą arba namus, kur ji susirenka.

Bažnyčios Įkurėjas.

Bažnyčia nėra pripuolamai įvykęs žmonių susirinkimas, nei jų susitarimu savo tarpe sudaryta ypatinga draugija. Kiekvienas jos narys, sekdamas Kristaus pašaukimą stoti į Jo įsteigtą draugiją, yra teisėtai į ją priimamas ir naudojasi visomis jos malonėmis. Bažnyčia su visomis savo priemonėmis žmonėms pašventinti tik Dievo tegalėjo būti įsteigta, nes Jis vienas tegalėjo suteikti jai tą galybę.

Kristus nupelnė mums prarastą šventumą; Jis tegalėjo įsteigti priemones tam šventumui suteikti ir Jis tegalėjo palikti jas Bažnyčiai. Mes turime Jo paties pareiškimą. *Pastatysiu savo Bažnyčią*, ir nurodo kokią galybę jai suteikia: *Tau aš duosiu dangaus karalystės raktus; ką tu suriši žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką atriši žemėje, bus atrišta ir danguje.* (Mat. 16, 18—19).

Mes matome, jog Kristus vadina savo Bažnyčią *Dangaus Karalyste.* Iš tiesų, yra tai tinkamiausis pavadinimas. Tačiau jau pirmieji krikščionys ėmė vartoti kitą vardą, gal būti, del politiškų sumetimų, kad ne iššauktų žiauresnių persekiojimų ir įtarimų, būk organizuojama nauja pasaulinė karalystė, nusistačiusi prieš kitas pasauly esančias. Nors Kristus Pilotui pasakė: *Mano karalystė ne iš šio pasaulio* (Jon. 18, 36). Mes, Kristaus Bažnyčios nariai, esame Dangaus Karalystės piliečiai; mūsų Karalius yra Viešpats Jėzus, kuris karaliauja ant mūsų nors neregimu būdu. *Štai aš esu su*

jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos (Mat. 28, 20). Todel Šventasis Tėvas Pius XI matė reikalą įsakyti ypatingą Kristaus Karaliaus šventę.

Bažnyčios reikalingumas.

Jei Kristus įkūrė savo Bažnyčią, tai ne be reikalo tai padarė. Kaip Kristaus įsikūnijimas buvo reikalingas mūsų išganymui, taip lygiai reikalingas buvo ir jo Bažnyčios įkūrimas, nes po Išganytojo Žengimo į dangų ji veda toliau išganymo darbą ir ves iki pasaulio pabaigai. Bažnyčia yra Kristaus vietoje. Jai Jis suteikė savo dieviškąją galią žmonių išganymui reikalingą. *Kaip tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu* (Jon. 20, 21).

Tokią pat pasiuntinybę yra gavusi iš Dievo Sūnaus Bažnyčia, kokią Jis yra gavęs iš savo Amžinojo Tėvo. Todel klausyti Bažnyčios reiškia paties Kristaus klausyti, neklausyti jos yra tai neklausyti Kristaus. *Kas jūsų klauso, tas manęs klauso; kas jus*

niekina, mane niekina (Luk. 10, 16).

Bažnyčia yra įsteigta Kristaus mokslui skelbti pasauliui visais amžiais. *Eidami į visą pasaulį skelbkite Evangeliją visam sutvėrimui* (Mork. 16, 15). Bažnyčia yra netik skelbėja, bet ir prižiūrėtoja Kristaus mokslo, kad jis būtų išlaikytas grynas ir nepagadintas.

Bažnyčiai Kristus paliko septynias Įmones, sakramentais vadinamas, žmonėms pašvęsti. Priimdama kiekvieną savo narį Bažnyčia pašvenčia jį krikštydama Kristaus krikštu. *Kas tikės ir bus pakrištytas, tas bus išganytas.*

Jei kuris Dangaus Karalystės pilietis prarado savo šventumą, sunkiai nusidėdamas, Bažnyčia Kristaus duota jai galybe pagrąžina jam prarastą Dievo malonę ir šventumą. *Kam nuodėmes atleisite, tam jos atleistos.* (Jon. 20, 23) Kad Dangaus Karalystės pilietis nenusilpnėtų kovoje su piktais savo palinkimais bei pagundomis ir nusilpnėjęs nepasiduotų piktam palinkimui ir ne-

papildytų nuodėmės, Bažnyčia peni jį paliktu jai Kristaus Kūnu. *Kas valgo mano Kūną, tas turi amžiną gyvenimą* (Jon. 6, 55).

Kristus davė galę Bažnyčiai aukoti Jį nekruvinu būdu kaipo brangiausią dovaną Dievui visų Dangaus Karalystės piliečių vardu. *Paėmęs duonos, Jis dėkojo, laužė, davė jiems ir tarė: Tai yra mano Kūnas, kurs už jus duodamas; tai darykite mano atminimui. Taip pat paėmė ir taurę po vakarienės ir tarė: Ta taurė yra Naujoji Sandora mano Kraujuje, kurs bus už jus išlietas.* (Luk. 21, 19—20).

Bažnyčia turi daug panašumo į patį Kristaus asmenį. Labai gražiai piešia tą panašumą Hurter. 1. Kristus prasidėjo iš skaisčiausios Panelės, kurią Šventoji Dvasia pridengė savo šešėliu. Bažnyčia gimė ir gimsta kasdieną savo nariuose iš skaistaus krikšto šaltinio. 2. Kristus dejavo prakartėje, bėgo į Egiptą, ilgą laiką nužemintai gyveno. Bažnyčia ilgai dejavo požemiuose, buvo uždrausta ir gyveno pažeminančiose apystovo-

se: 3. Kristus praėjo gera darydamas ir visus gydydamas. Bažnyčia perėjo tautas ir valstijas gera joms darydama. 4. Kristus įžengė į savo karaliją daug iškentėjęs. Bažnyčia, kol tebėra šiame pasaulyj, yra kovojanti ir tik daug iškentėjusi teįeis į amžiną garbę. 5. Kristus *pastatytas puolimui ir atsikėlimui daugelio Izrealyje ir kaipo ženklas, kuriam bus prieštaraujama* (Luk. 2, 34). Bažnyčiai prieštaraujama ir persekiojama ją įvairiais būdais, užtraukiant ant savęs didesnę atsakomybę. 6. Kristus žibėjo dieviškomis dovanomis. Bažnyčia papuošta dangiškais pažymiais. 7. Kristuje yra dvi prigimtys, bet vienas asmuo. Bažnyčia yra viena, bet joje du elementu — dieviškas ir žmogiškas. 8. Negalima neigti Kristaus dievybės del Jo silpnybių, nuvargimo ir kentėjimo, neatskiriamų nuo žmogystės. Negalima abejoti apie Bažnyčios antgamtines ypatybes del žmogiškųjų silpnybių, nuo kurių nėra liuosi jos nariai, kol tebevaikščioja šioje ašarų pakalnėje, kol jų sielos tebėra apsunkintos kūnu. 9.

Kristaus veikimas buvo dieviškai-žmogiškas. Bažnyčios veikimas susideda iš dvejopų pradmenų: paviršutiniai rodos grynai žmogiškas veiksmas, bet turi pašvenčiamąją galybę, ypač tai apsireiškia sakramentuose.

Bažnyčios pažymiai.

Antrasis visuotinas Bažnyčios susirinkimas Konstantinopolyj 381 m. nurodė keturis jos pažymius, būtent, ji yra *viena, šventa, katalikiška* ir *apaštališka*. Minėtas susirinkimas nesuteikė Bažnyčiai tų pažymių, tik pareiškė, jog jie yra pačioje Kristaus Bažnyčios esmėje.

Kristus pasakė: *Pastatysiu savo Bažnyčią* (Mat. 16, 18). Nesako pastatysiu savo bažnyčias: vieną italams, francūzams, ispanams, lenkams, lietuviams ir t.t., antrą graikams, rusams, bulgarams, serbams, rumunams ir t.t., trečią vokiečiams, ketvirtą anglams, penktą šveicarams vokiečiams, šeštą šveicarams francuzams ir t.t., — bet savo pastatysiu Bažnyčią, reiškia visam pasauliui,

prie kurios visi privalo priklausyti be tautų ir kalbų skirtumo.

Kristaus Bažnyčioje vienybė turi būti išlaikyta visuose Jo įstatymuose. Vienybė tikėjime: nė vienas narys negali tikėti kitaip negu visa Bažnyčia tiki. Nė vienas negali įgyti Dievo malonės kitomis priemonėmis, tik priimdamas sakramentus, kurių yra septyni — nei daugiau, nei mažiau. Visi nariai be jokios išimties dalyvauja kiekvienoje Kristaus aukoje arba mišiose. Visi nariai be jokios išimties klauso vieno vyriausio savo ganytojo Šv. Petro įpėdinio, Šventojo Tėvo.

Kaip Kristus tėra vienas, taip viena tegali buti Jo Bažnyčia. Iš tiesų, kaip Jis būtų galėjęs įsteigti daugiau negu vieną Bažnyčią? Jeigu jų būtų nors dvi, tai katra Kristaus vietoje vestų žmonių išganymą? Negi pasakysi, kad abidvi tai darytų.

Daug yra krikščioniškųjų bendrovių, kurios save vadina Kristaus bažnyčiomis. Bet kits dalykas yra save vadinti, o kits būti Kristaus Bažnyčia. Kits dalykas yra pava-

dinti save išmintingu, o kits tokiu būti. Kiekvienam lengva yra pasivadinti karaliumi, bet ne kiekvienas yra ir ne kiekvienas gali būti karalius. Iš visų, kurios save vadina Kristaus Bažnyčia, tik viena tėra ir viena tegali tokia būti. Visos kitos neturi jokios teisės vadintis Kristaus Bažnyčia, nes ne Jo yra įsteigtos.

Graikų bažnyčia, kokia ji dabar yra, prasidėjo nuo Konstantinopolio patriarko Mykolo Cerulario vienuoliktame amžiuje. Ją sekė rusų, bulgarų, serbų, rumunų ir kitos rytų bažnyčios. Liuteronų, Kalvinų, Anglikonų bažnyčios atsirado tik šešioliktame amžiuje. Visos jos atsiskyrė nuo visuotinos — Katalikiškos Bažnyčios.

Ar ta Bažnyčia, nuo kurios jos atsiskyrė, buvo Kristaus įkurta, ar ne? Jei ji buvo Kristaus įsteigta, tai jos atsiskyrė nuo Jo Bažnyčios ir nebeturi jokios teisės vadintis Kristaus Bažnyčia. Jei ta Bažnyčia, nuo kurios aukščiau išvardintos bažnyčios atsiskyrė, nebuvo Kristaus Bažnyčia, tai ir jos, ka-

da sudarė su ja vieną Bažnyčią, nebuvo Kristaus bažnyčios. Negi pasakysi, kad Kristaus Bažnyčia buvo ir nebuvo. Aišku, kad Cerularius įkūrė ne Kristaus, bet savo naują bažnyčią graikams. Liuteris įkūrė ne Kristaus, bet savo naują bažnyčią vokiečiams, kurie panorėjo prie jos prisidėti. Karalius Enrikas įkūrė ne Kristaus, bet savo naują bažnyčią anglams, kuriems patiko pasiliuosuoti iš po Šventojo Tėvo valdžios. Kalvinas, Zvinglius ir kiti įkūrė ne Kristaus, bet savo naujas bažnyčias tiems, kurie nebenorėjo eiti Kristaus nurodytais keliais, bet geidė elgtis, kaip jiems patinkama, protestuodami prieš Bažnyčios mokslą. Tevadina jie save protestuojančių arba protestantų bažnyčia, bet iš kur jiems ta pretensija vadintis Kristaus Bažnyčia, prie kurios jie nebeturi jokios teisės ir prieš kurią protestuoja?

Sutikus su jų tvirtinimu, būk Kristus įsteigęs jų bažnyčias, turėtume prileisti, kad Jis įsteigė daug, viena kitai priešingų, bažnyčių. Bet tai būtų nesąmonė, jei paprastas

žmogus tai darytų, o kas besakyti apie patį Dievą?

Liuteronas gal pasakys ne visas Kristus įsteigė bažnyčias, tik jų vieną. Bet taip gali pasakyti kalvinietis, anglikonas, graikas ir kiti. Kad tik jų vieną Kristus teįstatė bažnyčią. Kokią turi teisę kiekvienas jų tvirtinti, kad tik jų vieną bažnyčią Kristus įsteigė? Juk ir Liuteris ir Kalvinas ir jo karališkoji didenybė Enrikas ir Cerularius—visi bažnyčios įsteigimo atžvilgiu lygūs: nė vienas jų neišrodys Dievo duoto jiems įgaliojimo steigti bažnyčią ir dar ne by kokią, bet paties Kristaus.

Pagaliau, jei graikams turėtų būti atskira bažnyčia, tai delko ne visi graikai prie jos priklauso? delko kiti graikai palieka katalikai? Jei vokiečiams būtų reikalinga atskira Liuterio įsteigta bažnyčia, delko trečdalis visos Vokietijos palieka katalikai, ir delko Austrijos vokiečiams nebuvo reikalinga Liuterio bažnyčia? Jei Anglijai butų reikalinga Enriko VIII įsteigta bažnyčia, delko daug anglų ir

visa Irlandija palieka katalikai? Į panašius klausimus turėtų atsakyti ir visos kitos bažnyčios, vadinančios save krikščioniškomis.

Pasakysi, Kristus įsteigė visam pasauliui savo Bažnyčią, tačiau ne visi prie jos priklauso ir palieka stabmeldžiai. Bet jie netiki į Kristų ir delto nepriklauso prie jo Bažnyčios. Jie yra nors tuo atžvilgiu nuoseklūs, kad nevadina savo tikybinių draugijų Kristaus Bažnyčia. Gi tikėti į Kristų ir nepriklausyti prie Jo Bažnyčios, o savo prasimanytą vadinti Kristaus Bažnyčia yra didelė nesąmonė.

Deja ir katalikų tarpe yra tokių, kurių tikėjimas jau apmiręs, bet kurie dar nėra prie netikėlių visai prisiglaudę; jie, ypač turėdami kokį nors laikiną reikalą, sako: Visos tikybos ir visos bažnyčios geros, nes vienas yra Dievas, ir visi prie to paties Dievo meldžiasi. Štai kokia neprotinga logika! Jei vienas Dievas, tai vienas tegali būti ir tikėjimas; jei vienas Kristus, tai viena tegali būti jo Bažnyčia. Nesikėsink būti išmintingesnis tikėjimo dalykuose už šv. Paulių, kuris sako:

Vienas Viešpats vienas tikėjimas. (Ef. 4, 5).

Prie tos vienos Kristaus Bažnyčios visi privalo priklausyti. *Viena tikinčiųjų visuotina Bažnyčia*, sako ketvirtas visuotinas susirinkimas Laterane, *už kurios nė vienas jokiu būdu negali būti išganytas.* Kristus įsteigė savo Bažnyčią žmonių išganymui, todel nė vienas negali būti išganytas nepriklausydamas prie jos — jei ne kūno, tai nors sielos. Prie bažnyčios sielos priklauso tas, kas yra pasiryžęs pildyti visa, ka tik Dievas įsakė; taigi yra pasiryžęs ir priklausyti prie Kristaus Bažnyčios, kurios be savo kaltės neturėjo progos ir galimybės pažinti.

Bažnyčia yra šventa, nes Kristus pasakė: pastatysiu *savo* Bažnyčią. Jo Bažnyčia turi būti šventa, nes Jis yra pati šventybė ir visa, ką Jis darė, yra šventa. Bažnyčios tikslas — žmonių pašventinimas — yra šventas. Kristaus Bažnyčioje yra galybės šventųjų — kankinių, išpažinėjų ir panų. Nors joje yra lig laikui nusidėjėlių, Bažnyčia turi prie-

mones padaryti šventus ir tuos nusidėjėlius, turi galimybę atgaivinti ir dvasiškai numirusius savo narius. *Už juos aš pašvenčiu tiepats save, kad ir jie būtų pašventinti tiesoje* (Jon. 17, 19). Kasdieną kalbame: *Tikiu šventą Bažnyčią visur esančią, šventųjų draugavimą.*

Bažnyčia yra visuotina arba, sulig graikų kalba, katalikiška. *Eidami į visą pasaulį skelbkite Evangeliją visam sutvėrimui* (Mork. 16, 15). Kristaus Bažnyčia, sulig jo žodžiais, yra skiriama visam pasauliui — visiems žmonėms, ne vienam kuriam kraštui. Bažnyčia, apibrėžta tos ar kitos valstijos ribomis, nėra pasaulinė visuotina arba katalikiška, del to ne Kristaus Bažnyčia.

Bažnyčia yra apaštališka. Kristus vieną savo apaštalų — Simoną pavadino uola ir pasakė jam: *Ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią* (Mat. 16, 18). Bažnyčia ant apaštalo pastatyta; apaštalams Kristus pavedė išplatinti ją visame pasaulyj. Apaštalai išplatino Kristaus Bažnyčią ir įstatė savo

įpėdinius. Apaštalų įpėdiniai ir dabar ją valdo. Šventasis Tėvas, Romos Vyskupas, įrodo, jog jo įpėdinystė be pertraukos siekia Šv. Petro. Visi kiti Katalikų Vyskupai yra kitų apaštalų įpėdiniai, nors jie negali įrodyti, kuris kurio apaštalo yra įpėdinis, bet kiekvienas jų įrodo, jog jis yra Šventojo Tėvo — Šv. Petro įpėdinio paskirtas būti Vyskupu ir ganyti pavestą jam vyskupiją.

Be minėtų keturių pažymių, kurie visada minimi yra mišių laikų, kada giestama ar skaitoma tikėjimo išpažinimas — Credo: *vieną, šventą, katalikišką ir apaštališką Bažnyčią — Unam, sanctam, catholicam et apostolicam Ecclesiam,* — turime pažymėti dar dvi Bažnyčios ypatybes: jos patvarumą ir neklaidingumą.

Bažnyčia yra įsteigta toliau vesti žmonių išganymo darbą Kristaus vietoje; todel ji išbus iki pasaulio galo; kol jame bus žmonių, tol Bažnyčia jiems bus reikalinga. Tai žinome iš Kristaus pareiškimo. *Štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio*

pabaigai (Mat. 28, 20). Taigi Cerularius, Liuteris, Kalvinas, Enrikas VIII ir kiti naujųjų bažnyčių steigėjai turėtų pirma įrodyti, kad šie Kristaus žodžiai ir anie *Pragaro vartai jos nenugalės* (Mat. 16, 18) neišsipildė, kad pragaro vartai pergalėjo Kristaus Bažnyčią, kad Jis nebuvo su savo Bažnyčia, visomis dienomis. Rytų bažnyčios turėtų įrodyti, kad Kristaus Bažnyčios jau nebebuvo vienuoliktame amžiuje; protestantai turėtų įrodyti, kad Kristaus Bažnyčia buvo nugalėta pragaro vartų šešioliktame amžiuje ir reikėjo steigti naujas bažnyčias, kokias kas sau sumanė.

Iš tikrųjų reikia stebėtis, delko ne tik neapsišvietusi, sufanatizuota ir prietaruose išauklėta liaudis atsiskyrusiose bažnyčiose, bet ir mokyti žmonės, ypač pastoriai, kurie mokėsi tikybinių dalykų ir kitiems juos aiškina, negali ar nenori suprasti aiškiausio dalyko, kad Kristus vienas teįsteigė Bažnyčią, kad ji negalėjo išnykti, kad jų bažnyčios ne Kristaus, bet norėjusių išsiveržti iš po Bažny-

čios autoriteto žmonių įstatyta; kad jie priklauso ne prie Bažnyčios, tik prie bendrovės, pakėlusios maištą prieš tikrąją Kristaus Bažnyčią. Sunku prileisti taip didelį žmogaus proto apjakimą. Čia greičiau valia yra kalta: nesupranta delto, kad nenori suprasti.

Vienas pastorius lankėsi Rygoje, kada ir aš ten lankiaus. Pasisveikinęs su manim gatvėje, pasisakė kas esąs ir kad savo atostogų laiką kas metai išnaudojąs važinėdamas po svetimus kraštus ir tyrinėdamas įvairias tikybas. Ypač pasišventęs aiškinti žydams jų apjakimą ir nesupratimą Senojo Įstatymo, kur aiškiai aprašytas Kristus kaipo pasaulio Atpirkėjas. Man atsisakius priimti jo pasiūlymą eiti į alinę išgerti po stiklinę alaus, tęsėme kalbą gatvėje. Aš su juo sutikau kai del žydų apjakimo; bet man pasirodė labai keista, delko jis taip uoliai rūpinasi žydų išklydimu, nekreipdamas dėmesio į savo klaidas, ir panorėjau žinoti, kaip jis supranta Kristaus žodžius: *Tu uola, ir ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pra-*

garo vartai jos nenugalės (Mat. 16, 18). Pastorius ėmė aiškinti protestantiškai. Išropadžius visų jo aiškinimų klaidingumą, jis paklausė, ar mes pripažįstame, kad esame atpirkti Kristaus malone. Man atsakius, kad pripažįstame, mano draugas ištiesė man ranką sakydamas: „Na, tame mūsų vienybė".

Ir atsiskyrusiose bažnyčiose paliko šis tas iš Kristaus mokslo. Bet to negana. Ne tik tas baudžiamas yra, kuris nusikalsta prieš visus įstatymus, bet ir tas, kuris laužo jų nors vieną. Mes turime priimti visą Kristaus mokslą, nieko neatmesdami, nes Jis pasakė: *Iš tikrųjų aš sakau jums, kolei dangus ir žemė nepraeis, nei viena jota ir nei vienas bruožėlis neišnyks iš Įstatymo, iki visa įvyks* (Mat. 5, 18). Labai patogu būtų, kad galima butų pasirinkti kas patinkama, o atmesti kas nepatinkama. Tuo kart visi pasirinktų dangų, o atmestų pragarą.

Bažnyčia yra neklaidinga. Kristus negalėjo įsteigti savo vieton klaidingos Bažnyčios, nes jei ji klaidinga, kaip galėtų vesti

žmones tiesos keliu? Klaidingu keliu negalima vesti į dangų, tik į prapultį. Kristus yra *Kelias, tiesa ir gyvenimas* (Jon. 14, 16). Bažnyčia Jo vieton pastatyta turi buti Kelias ir tiesa. Kristus pasakė: *Štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigai* (Mat. 28, 20). Jei Jis yra su savo Bažnyčia, kaip ši galėtų apsirikti? Kaip Kristus būtų galėjęs su ja, apsirikusia, būti iki pasaulio pabaigai? Jei Bažnyčia paklystų, ji būtų pragaro nugalėta: tuokart ji vestų žmones ne Kristaus tiesos, bet pragaro klaidos keliu. Kristus paliko Bažnyčią savo vieton kaipo mūsų mokytoją ir ganytoją, todel mes tvirtai tikime, remdamies Jo paties žodžiais, jog Jo Bažnyčia negali mus mokyti klaidos ir vesti klaidingu keliu į prapultį.

Ne kiekvienas Bažnyčios narys yra neklaidingas, nors jis būtų ir vyskupas. Tik vienas vyriausis vyskupas — Šventasis Tėvas yra neklaidingas savo sprendimuose tikėjimo ir doros dalykuose, liečiančiuose visą Bažnyčią. Bet apie Bažnyčios Galvą arba po-

piežių rašyta mūsų leidinio 2 Nr., todel čia apie tai nebekartojame. Jei kokios tiesos tikėjimo ar doros dalykuose vienodai moko visa Katalikų Bažnyčia – visi vyskupai, tuokart yra aiškus įrodymas, jog jų mokslas yra neklaidingas ir mes turime jį priimti be jokios abejonės kaipo paties Kristaus mokslą, nes Jis neleis, kad visa Jo Bažnyčia apsiriktų ir pavestų žmones klaidingu keliu į prapultį. Negalima prileisti, kad Kristus būtų galėjęs pasakyti: *Jei jis nepaklausytų Bažnyčios, tebūna jis tau kaipo pagonis ir muitininkas* (Mat. 18. 17), jei Bažnyčia galėtų klaidingai mokyti. Juk tuokart būtų žmogus taip aštriai baudžiamas tik del to, kad jis neklausytų klaidingo mokslo ir nenorėtų eiti klaidingu keliu. Jei Bažnyčia klystų, kaip Kristus būtų galėjęs pasakyti: *Kas jūsų klauso, tas manęs klauso; kas jus niekina, mane niekina* (Luk. 10, 16). Jei mes privalome klausyti Bažnyčios kaip Kristaus, tai delto, kad ji lygiai kaip ir Jis yra neklaidinga.

Ar visi Bažnyčios nariai lygūs.

Kiekvienas Bažnyčios narys turi lygią teisę prie paliktos jai Kristaus malonės, sielai pašvęsti ir amžinam gyvenimui gauti reikalingos. Šiuo atžvilgiu visi nariai yra lygūs. Bet ne visi yra lygūs Bažnyčios valdymo atžvilgiu: vieni valdo, kiti yra valdomi; vieni moko, kiti — mokomi. Pats Kristus parinko apaštalus, juos mokė ir paliko savo vieton kitų mokytojais, pavesdamas jiems valdyti Bažnyčią. Apaštalai, pildydami Kristaus įsakymą, mokė kitus; iš tų išmokytų tinkamiausius parinko savo vieton. Parinktieji toliau tęsė apaštalavimą, mokydami kitus ir juos valdydami. Tinkamesnieji vėl buvo išrenkami vesti jų darbą. Ir taip Bažnyčioje buvo, yra ir bus iki pasaulio galo mokytojai ir valdytojai bei mokiniai ir pavaldiniai.

Ne kas tik panorės, gali būti mokytojas Bažnyčioje, bet tik tas, kas jos vyresnybės yra teisėtai tam paskirtas. *Taip Dievas*

įstatė Bažnyčioje vienus kaipo apaštalus, kitus kaipo pranašus, trečius kaipo mokytojus... Argi yra visi apaštalai? ar visi pranašai? (1 Kor. 12, 28).

Mokytojų ir valdytojų priedermė yra su meile ir didžiu troškimu savo pavaldiniams dvasiško gero ir amžinos laimės vesti juos išganymo keliu. Paprastų Bažnyčios narių priedermė yra klausyti savo dvašiškųjų mokytojų ir valdovų, mylėti juos kaipo savo didžiausius geradarius, kurie rūpinasi jų amžina laime ir tam pašvenčia visą savo gyvenimą, išsižadėdami savo šeimynos, kad galėtų visą širdį ir visas pajėgas atiduoti pavestai dvasiškai šeimynai — Kristaus numylėtoms ir jo švenčiausiu Krauju atpirktoms avelėms.

Bažnyčios narių santykiai savo tarpe.

Šv. Paulius sako: *Davė Jį* (Kristų) *Galvą visai Bažnyčiai, kuri yra jo Kūnas* (Ef. 1, 22—23). Kristus yra Bažnyčios galva. Bažnyčia — visi Katalikai — Jo Ku-

nas; kiekvienas atskiras katalikas yra mistiškojo Kristaus Kūno narys. Tas pats apaštalas rašo: *Jūs esate Kristaus Kūnas ir nariai vienas prie kito* (1 Kor. 12, 27).

Nėra tai tušti Šventojo Rašto žodžiai, bet pilni gilios reikšmės. Jei mes — Kristaus Bažnyčios nariai — esame Jo Kūno nariai, tai mūsų tarpe privalo būti didžiausia santaika ir meilė. Žmogaus kūnas gerai gyvuoja, jei jame visi nariai yra santaikoje ir vienas kitam naudingas. Negerai yra visam kūnui, jei kuris narys kenkia kitiems sąnariams. Tokį sąnarį nupiaunama ir metama šalin. Jei kuris katalikas — Kristaus mistiškojo Kūno narys — negyvena santaikoje ir meilėje su kitais nariais, vertas yra būti atskirtas nuo jų.

Priimdama į savo draugiją, Bažnyčia primena kiekvienam nariui prie krikšto didžiausią jo priedermę: mylėti Dievą visa širdimi, o artimą kaipo save. Iš tiesų Kristaus visas mokslas remiasi Dievo ir artimo meile. Nieks negali mylėti Dievo, nemylėda-

mas artimo. *Jei kas sakytų: Aš myliu Dievą ir nekęstų savo brolio, tas melagis. Tą įsakymą mes turime iš Dievo, kad kas myli Dievą, mylėtų ir savo brolį.* (1 Jon. 4, 20—21).

Kristus numylėjo visus žmones ir iš tos meilės už visus mirė. Tačiau ne visi naudojasi jo atpirkimu, ne visi yra dėkingi jam už taip didelę meilę. Labai skaudu yra Jėzaus Širdžiai tas nedėkingumas. Todel jis ypač myli tuos, kurie naudojasi jo atpirkimu kurie paklausė Jo balso ır įstojo į Jo Dangaus Karalystę. Tie Jo išrinktieji yra Jam ypatingai brangūs. Didžiausis Jo troškimas yra surišti visus tikinčius kuo tampriausiu ir sklandžiausiu meilės ryšiu. Ta krikščionių vienybė turi būti panaši į dieviškųjų asmenų vienybę. Tos vienybės maldavimas išreikštas yra karščiausioje Kristaus maldoje į dangiškajį Tėvą. *Kad visi būtų viena, kaip Tu, Tėve, esi manyje ir aš Tavyjė, kad ir jie būtų mumyse viena... Gar-*

bę, kurią man davei, aš daviau jiems, kad jie būtų viena, kaip ir mes esame viena (Jon. 17, 21—22).

Ta Kristaus malda išsipildė. Pirmieji krikščionys buvo tikri jo sekėjai ir gyveno didžiausioje meilėje savo tarpe: šelpė vieni kitus visuose reikaluose, atidavė savo turtus apaštalams, kad dalytų lygiai sulig kiekvieno reikalu, nes jų tarpe turėjo būti lygybė. Jie stiprino vienas kitą persekiojimo laiku. Jų tarpe nebuvo žydo nei graiko, sulig šv. Pauliaus žodžiais; visi krikščionys, visi Kristaus mokiniai, visi broliai savo tarpe. Vienos tautos kriščionys siuntinėjo pašalpą kitos tautos ir kitos kalbos savo broliams Kristuje, kur tik buvo reikalas. Tos dieviškos dvasios viešpatavimas žmonių tarpe nepatiko piktajai dvasiai. Ji ėmė skleisti savo pragarišką neapikantą net krikščionių tarpe įkalbinėdama: Koks jis tau brolis, juk jis kitos tautos žmogus? Kas iš to, kad jis meldžiasi į tą patį Dievą, bet jis meldžiasi ne tavo ir

ne tavo tėvų, tik svetima kalba. Daug buvó tokių kur paklausė piktosios dvasios patarimų: išsižadėjo krikščioniškos meilės ir vienybės savo tarpe, ėmė net neapkęsti vienas kito. Ta neapykanta kartais pasireiškia tokiu barbarišku búdu, kad net baisu apie tai minėti. Kristaus mistiškojo kūno nariai, kuriems Jis tokiu karštu maldavimu prašė Dangiškojo Tėvo meilės ir vienybės, muša vienas kitą Dievo namuose pamaldų laiku, kad net kraujas liejasi. Mūsų gyvenimas turėtų būti švesybė tiems, kurie dar nėra krikščionimis. Tos šviesybės vieton biauriausis papiktinimas, duodamas nekrikščioniems ir krikščioniems!

Geri katalikai nedaro skirtumo tarp kitos tautos ar kitos kalbos katalikų: visus katalikus laiko savais žmonėmis. Vienoje Katalikų šeimoje Londone aš pavadinau save svetimšaliu. Šeimininkė tuoj padarė man pastabą: „Atsiprašau, mūsų katalikų tarpe nėra jokių svetimšalių: mes visi esame savi žmonės“.

Tai buvo tikrai katalikiškai pasakyta. Duok Dieve, kad ir mūsų kraštas taip suprastų katalikybę, kaip ją supranta Anglų Katalikai.

Dr. J. Liasauskis.

Kauno Arkikatedros Bazilikos Vikarų Kolegijos leidiniai:

Nr. 1 Kalėdos.
„ 2 Šv. Tėvas.
„ 3 Kauno bažnyčiose laikytinų šv. rekolekcijų sąrašas 1927 m.
„ 4 Didžioji Savaitė.
„ 5 Velykos.